

Hoe zuiver moet die ziele zijn,
Die, losgemergeld door de pijn,
Die, uitgeleden, heel verteerd.
Wordt eindlijk 't God-aanschouwen weerd!
Zoo waart Gij, Moeder, lijdend hier,
Zachtmoediglich uw vagevier;
Waardoor g'uw maat vervuld,
Nu blinkt en eeuwig blinken zult. G. G.

ZALIGE GEDACHTENIS

van Mevrouw

ELISA VANDERLINDEN

weduwe van Mijnheer

ADOLF VANDERLINDEN

geboren te Sinte-Maria-Oudenhove, de 4 Maart 1866
en stichtend overleden te Gent, de 19 October 1950,
gesterkt met al de troostmiddelen onzer
Moeder de H. Kerk.

Zij was lid van alle
godvruchtige parochiale genootschappen

Bij het afsterven van moeder bloedt het hart der kinderen, hoe groot en hoe oud ze ook zijn, omdat ieder kinderhart toch zo veel aan moeder verschuldigd is; in de dagen der onbeholpenheid was het moeder die ons koesterde, in de ogenblikken der droefheid, was het moeder die ons opbeurde, in de tijden van voorspoed was het moeder die ons zegende!

Maar wie zou niet treuren bij het afsterven van deze moeder! Zo'n moeder naar Gods hart en wil! Wij herinneren ons immers hoe godvrezend en vroom deze vrouw voor God leefde en hoe zij door zachtmoedigheid en goedheid jegens haar gezin, familie en evenmens uitmunte.
(H. Aug.)

Eén deugd heeft haar verteerd: de Liefde! Want die deugd was in haar verpersoonlijkt; als huisvrouw en moeder voor haar gezin, als christenmens voor haar evenmens, als vrome vrouw voor God en de Kerk. Wanneer de Liefde haar de plicht had doen volbrengen in den huiselijken kring of op het ouderlijk hof, dan dacht die Liefde aan de noodlijdenden door de werken van barmhartigheid, dan stuwde die Liefde haar naar de kerk bij Jezus in de dagelijkse H. Mis en Communie in alle mogelijke weergesteldenissen, bij regen en zonneschijn, bij wind en sneeuw, alover heuvel en dal!

O Heer, spijs onze tranen, danken we U om zulk een moeder. Aanzie onze tranen als zovele vurige gebeden voor haar zielelafenis! Wij sloten haar uitdovende ogen en uit het diepste van ons hart weldde er een snikkende smart op die zich in tranenvloed uitstortte. Maar dan, o Heer, herdachten we haar grote liefde tot U en haar tederheid tot ons en het viel ons zoet over haar te wenen en voor haar zielerust te offeren en te bidden.

Mijn dierbare Kinderen en Kleinkinderen, mijn trots en mijn kroon, gij hebt in mijnen ouden dag weergegeven wat ik u in mijn volle levenskracht zonder meten geschonken had: genegenheid en liefdevolle zorgen. Hebt dank om uw kinderlijke liefde en dat God het u lone! — Mijn levenstocht heb ik getrouw volbracht: U groot te brengen in eer en deugd, tot meerdere glorie van God. Ik weet dat gij goede raadgevingen en voorbeelden zult in ere houden. Vaart wel en leeft schoon. Alhoewel ik uit uw ogen verdwijn, vergeet ik u eigenlijk niet, ik vervoeg thans uw brave vader en samen waken we verder over u en bidden we voor u bij God. Gij op uw beurt offert en bidt voor onze zielelafenis. Ik zeg u geen vaarwel, want eenmaal zien we elkander weer in eeuwige blijdschap,

Mijn Jezus, barmhartigheid!

De akten voor de overledene a. u. b.